

 NA VÝLET SE PSEM
• **ČESKÉ ŠVÝCARSKO**

HLEDÁNÍ LEDOVÝCH VÍL

aneb Když příroda nespolupracuje

Kdysi jsem si slíbila, že se vrátím do Českého Švýcarska v zimě. Moc totiž toužím vidět Jeskyni víl a Brtnické ledopády – jinak řečeno zimní tvář Českého Švýcarska. A asi vás nepřekvapí konstatování, že když si něco opravdu moc přejete, málokdy se vám to splní. Ledopády a víly jsem si zřejmě přála až příliš...

Důležité upozornění: ledové útvary v Českém Švýcarsku nejsou k vidění po celou zimu, ale jen při specifických podmínkách mrazu a vlhkosti. A i když se na FB sdílí událost (např. u „Kudy z nudy“), že si máte „zajet na ledové víly“, ani zdaleka tam nemusejí být. Vyplatí se ověřit si to např. e-mailem u někoho v místě. Kolikrát jsem byla nastartována, že užuž – ale z místa mi napsali: „Ještě nic, a letos asi ani nebudou, nejsou vhodné podmínky. Když tak dáme vědět...“ Dva roky nebyly vůbec. A rok

nato najednou přišlo: „Přijedte.“ Jenže to jsem zas nemohla já.

Mým špiónem na místě je majitelka penzionu Kyjovská terasa. Najdete ho kousíček od vstupu do údolí k ledovým vílám, a paní majitelka je místně znalá turistka. Na tento penzion v Kyjově už delší dobu chodí do databáze www.Dovolena-se-psem.cz kladné reference, a to jak za přístup k pejskům, tak i kvůli výtečné restauraci. O tom, kdy ledové útvary opravdu začínají vznikat – nehledě na to, co se píše na webech – jsou informováni „z první ruky“. Návštěvu u nich jsem posouvala rok co rok. Pořád mi to nevycházelo. Chtěla jsem tam tolik moc, že to prostě vyjít nemohlo...

Dočkám se konečně ledopádů?

Máme další zimu a já zase píšu na Kyjovskou terasu, zda vznikají ledopády. Už druhý rok mám smůlu, opět je teplá zima. A to zrovna fanouškové webu udělili Kyjovské terase **Certifikát Přátelské ubytování**. Chtěla bych jim tedy samolepku předat osobně a vidět na

vlastní oči, jak dobří jsou. Prý je u nich krásné počasí, a nejhezčí je snad jaro; paní majitelka mi psala, abych tedy přijela, na zimu nehledíc. Tak jsem se rozhodla: prostě jedu, víly neřeším. Vybrala jsem termín – a ejhle, tohle je mi zakleté místo: v mém složitě vybraném termínu mají plně obsazeno. Prý ať se ubytují ve vedlejší vesnici, u dcery v penzionu Na Bělidle, tam je prázdné, právě otevírají. A k nim ať zajdu na jídlo.

Na Bělidle píšu, zda by jim vadilo, kdybych přijela s třemi psy, protože jsem si zrovna donesla ještě 10měsíční štěně z útulku. Prý nevadilo, klidně. Zdá se, že je penzion klidnější než já sama, protože jsou mi jasná rizika jet tam se třemi psy. Hlavně pak se psem novým, který se teprve všechno učí – včetně hygieny, chození na vodítku, soužití smečky, nového prostředí i doma. Za jejich klid jsem jim byla vděčná. A tak jsme jeli i se psem, kterého jsem měla teprve 14 dní.

Jupí, vyrážíme, a v hlavě mi bliká původní plán: objevit Jeskyni víl, třebaš bez ledu, a cestou domů přes Českou Lípu ještě stihnout **procházku „bledulovým“ údolím**

v rokli Peklo, což je další z mých snů. Protože Jupí – jedeme kolem, a zrovna kvetou! A v den odjezdu napadl sních.

Na Bělidle – mezi Krásnou Lípou a Kyjovem

Dostáváme krásný pokoj se stylovým nábytkem, pohádkovými postelemi s vysokými čely a původním štukovaným stropem. Malý běhoun u postele pro jistotu srolují. Celý penzion je plný nenápadných detailů, jako jsou staré noviny, původní trámy či původní kličky na okna. Kuchyň je nádherná, jídelna velká, s masivními stoly a lavicemi, dokonce i s knihovnou. Psy bereme všude s sebou – v pravidlech penzionu je nenechávat psy samotné na pokoji. Zjišťuji, zda to bude spíš problém, nebo výhoda. Mám při cestování s dětmi a psíky v obvykle jedné dospělé osobě vyzkoušeno, že jde všechno, když člověk vymyslí systém. Po první minutě v restauraci byl systém na světě – k lavičce uvazuji v určité vzdálenosti a pořadí všechny tři psy, ti dostanou své misky, lidi pak své talíře. I když jsme sami, uvázaní být musí, protože vchod do kuchyně nemá dveře – jejich první kroky by tedy nepochybně vedly mezi hrnce. Penzion dostává první, a de facto poslední nutnou radu: pořádit do vchodu kuchyně alespoň nízká vrátka, aby psi hostů mohli pobíhat volněji a nemohli do ní vlézt. Prý dobrý nápad a brzy bude pořízeno.

Mladá paní majitelka psy miluje, pořád je mazlí, i tu pitbulku u snídaně uvázanou u nedalekého stolu. Nováček Špejlina právě tady v penzionu objevila kouzlo velkých zrcadel, vzhlíží se v nich, samozřejmě se pak i olizuje. Jdu se přiznat, že i když beru různé čisticí prostředky, něco na zrcadla mě zatím nenapadlo balit. Paní majitelka se tomu jen směje, prý to pak přepucuje. Musím uznat, že naše velká neznámá – pobyt s novým psem – vyšel lépe, než jsem čekala. (Těsně před uzávěrkou jsme zjistili, že penzion už provozuje jiný majitel – pozn. red.)

Koupelnu nemáme přímo na pokoji, ale na druhém konci chodby. Tam je řada koupelen, každý pokoj má svou. To znám i z jiných penzionů, nemám s tím problém. Méně praktické mi to ovšem připadá, když u dcery zrovna vypukne střevní viróza... České Švýcarsko mi asi není souzeno „plánovat“. Jsem potíživista.

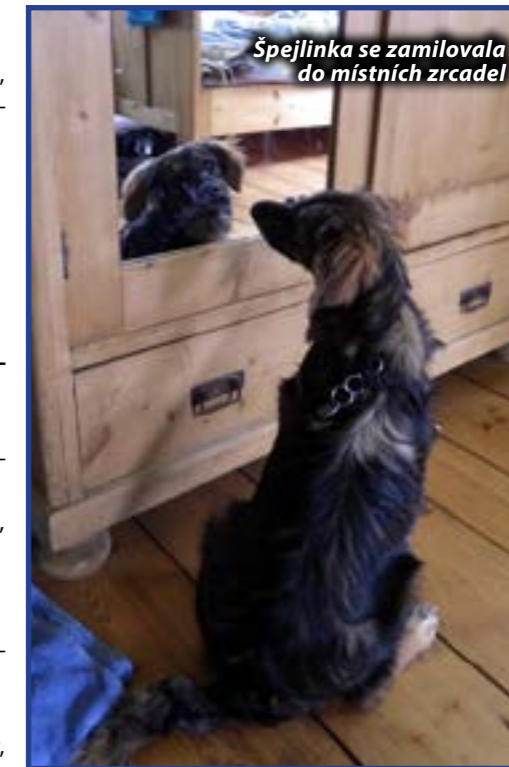
Jeskyně víl objevena!

V Kyjově turistická **stezka Labské pískovce** začíná, končí v Kyjovském údolí. Já tam musím především proto, že je tam Jeskyně víl. Jen malinko jsem doufala, že když zrovna nasněžilo, mohla by tam nějaká ledová výzdoba být. Nutno upozornit, že cennější, než najít ledovou výzdobu, je najít jeskyni samotnou. Jakýsi šotek rozhodl, že tak známý přírodní úkaz nemusí být na trase označen směrovkou. Jdete si takhle po cestě, pak nějaká zablácená cestička uskočí, při dobrých očích uvidíte malou, nic neříkající modrou šipku na vzdálenějším stromu – žádný název, žádný ukazatel, nic. Když se dovítíte, že by to mohlo situačně odpovídat, přejdete potok a nejspíš sledujete cestičku lesním terénem do kopce, až narazíte na řetězové zábradlí. Ani na konci nenajdete jakoukoliv cedulku, že jste konečně objevili **tu pravou Jeskyni víl**. Uvazuji psiska před seskokem z posledního vysokého balvanu, hup, a jsem uvnitř, náhle překvapivě rychle. Výzdoba ledu tu není žádná, v jeskyni je tepleji než v zamrzlém okolí, ale i tak je to krása. Říkám si, kolik lidí si tu asi zlomí nohu v chladnější zimě, v době, kdy vílí jeskyně opravdu zamrzlá je. Při návratu radíme dalším zbloudilcům – všichni nadávají, že chybí cedulka. Jdeme se zahřát a najíst do Kyjovské terasy.

Skvělá Kyjovská terasa

Do restaurace jsem se přímo vrátila. V jedné ruce unavenou čtyřletou dceru a v té druhé tři vodítka – jedno táhnoucí za pachem jíd-

Špejlina se zamilovala do místních zrcadel

la, jedno nechce vyjít schody a třetímu se nechce mezi lidi, takže couvá pryč. Zdá se, že zrovna reprezentují **test podniku problematickým pejskařem**. Restaurace byla úplně plná kromě malého stolu v rohu pod věšáky. Čekala jsem, že s tou svou sestavou budu muset počkat, eventuálně budu při tolika hostech vykázána. Omyl, byla jsem čestně usazena k jedinému volnému stolu. My dostali jídelníček, psiska misku s vodou a pomazlení. Špejla pak protekčně pod sebe měkčí dečku, když se k nám se slovy: „propána, to je větší pes, ať neleží na tvrdém, aby neměl pak problém s klouby,“ hnala akční paní majitelka. Začínám plně chápat, proč ten **Certifikát Přátelské ubytování pro pejskaře** mají. Přišla mi ta péče o klouby úsměvná, když se jedná zrovna o psisko, které má zlomenou čelist a podvýživou tahá nohy po předešlém týráni. Co chvíli se jde paní majitelka se Špejlou pomazlit. A ano, musím pochválit jídlo: vaří opravdu výtečně, část masa je dokonce z vlastního chovu.

Odjíždíme na bledule

Na cestu zpět jsem měla v plánu projít ještě rokli Peklo, abych viděla bledule. Krásná procházka, to ano, jen tam bylo moc lidí. **Louky rozkvetlých bledulí u České Lípy** chce vidět snad každý. A Brtnické ledopády si necháme na jindy (až budou). Nechceli se vám tuto ruletu o štěstí s ledem hrát, můžu vás ujistit, že skály Českého Švýcarska jsou krásné i v zimě, třeba ta nejznámější – Pravčická brána. Jiná romantika v zimě a rozhodně méně turistů.